

Джохар Дудаєв

Дмитро Павличко

Він народився у вагоні,
В тюремнім темнім ешелоні,
Що віз народ його в Сибір.
Йому на маминому лоні
Слізьми вмивали душу й зір.
Колеса в колисковій пісні
Збивались на слова залізні:
"Помре, нема тобі життя,
І вижбурне тебе з вагона
Повсюдносуща охорона
Вовкам сибірським на жраття!"
Та непокірна й віща мати
Дитину сповивали в шмати,
Молилася до немовляти,
Немов до Господа: "Живи!
Живи, моя чеченська кров,
Мое дитя ясне й здорове,
Вбирайся в силу і закови,
Що куті волею Москви
На серці нашім, — розірви!"
І сталося! Кайдани впали,
Джохар одкинув їх, мов грузь.
Та не на те завоювали
Кавказ російські генерали,
Щоб оддавать його комусь!
На світовому перехресті
Горить Чечня! Горить Джохар —
Великий воїн волі й честі,
І віє в очі дим і згар,
І танки сунуть, як потвори,
Вертається у вільні гори
Московського ярма тягар.
В крові свободи голос тоне
(А світ ховається в брехні!)
І знов сибірські ешелони
Москва готує для Чечні.
І для Чечні, й для України,

І для Європи — місце є,
Є кулемети й карабіни,
І дріт колючий у три зміни
Нова імперія снує!
О люди, вирості в неволі,
Від послушенства ниці й кволі,
Чекає вас тяжка судьба,
Товарняків гулки колеса
І тюрми від Пелопоннеса
Аж до Чукотки! Проклятьба
Й душі подвійної ганьба,
Допоки з непокірних сяєв
Не зродиться Джохар Дудаєв
У серці кожного раба!